

АНТОНІНА КОВАЛІВ

**МІСІЯ ВИКОНАНА
АБО**

ВСЕ ПОБАЧЕНЕ НА ВЛАСНІ ОЧІ

Антоніна Ковалів

**«Все побачене на власні очі»
або «Місія виконана»...**

Львів, 2014

Щастя без кордонів

Нарешті я очунилась від поїздки, як то кажуть - впала з небес на землю, і тепер можу цілком та повністю розповісти, тобто описати свої (наші) враження від цьогорічного «Тезе». Але я більш ніж переконана, що багатьом слово «Тезе» ні про що не говорить. Тому почну з маленької історії про цю спільноту.

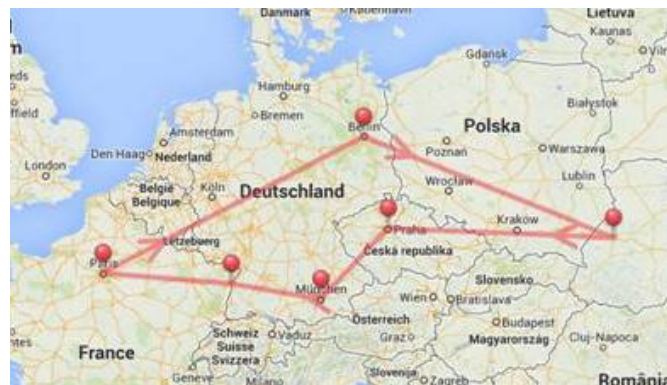
В далекому минулому спільноту Тезе заснував брат Роже, який виріс у сім'ї протестантів і католиків. З самого дитинства він бачив міжконфесійне протистояння і загорівся бажанням поєднати християн. В 1940 році він вирушив до маленького села Тезе, що у Франції, довкола себе згуртував братів-однородців, і так утворилася спільнота Тезе. Молитва за єдність церков є її ціллю. Щороку вони організують новорічні зустрічі - прощі довіри у різних містах Європи. На цих зустрічах кожен християнин відчуває себе як вдома незалежно від конфесії чи національності. Молодь із цілого світу їде на цю прощу для молитви, вивчення Біблії та спільної участі у праці спільноти. Там відчуваєш себе частиною світу, де немає кордонів, а тільки віра, яка всіх об'єднує.

Вперше я побувала на зустрічі «Тезе» минулого року у Римі, і ще тоді я зрозуміла, що це не востаннє. До речі, враження від поїздки в Рим ви можете почитати тут

http://vk.com/wall52046964?offset=60&own=1&w=wall52046964_6084

Дізнавшись, що цьогоріч зустріч буде проходити у Страсбурзі, я дуже зраділа, адже чула багато хороших відгуків про цю Різдвяну столицю Європи. І тому одразу ж приступила до пошуку маршруту, який був би оптимальним для мене, тобто пролягати через місто моєї мрії - Париж:-). Нарил в неті Мою Європу, маршрут люкс, ціна доступна, завезла документи і я в очікуванні візи. Перемовини з начальством, і я отримую місяць відпустки - місяць свободи. Пакую валізи...

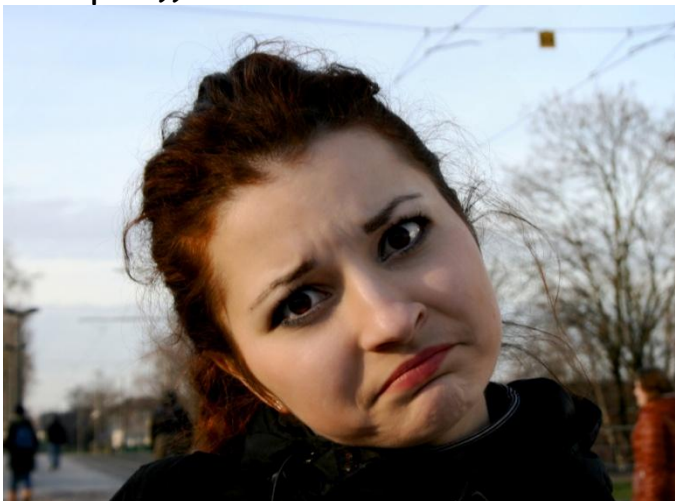

Збір відбувся 25 грудня на вокзалі, і вже о 21:00 наші 4 автобуси вирушили в напрямку західного кордону. Всі почали знайомитись, але ще зовсім не сміливо.

Чарівна Прага

Тут ми наблизились до кордону Краківець, де нас потурбували митними контролями. Митники «душки», знаючи, що ми вирушаємо на прощу, перевіряли лише документи і бажали щасливої дороги. Та все не так просто, з моїм-то везінням мою валізу (і ще декількох людей) все таки перевірили. Нічого забороненого так і не виявили, тому успішно перетнувши кордон, я з гордістю написала рідним: «Я в Європі!»

Раптом стається неочікуване: у мене ламається телефон, фотоапарат не включається, думаю собі - капець, подорожнула називається, настрої коту під хвіст(((. Потім взяла себе в руки, узбагоїлась, пройшло декілька годин, і я неначе виїхала з Бермудського трикутника - все запрацювало. Після таких невеселих випадків я таки отримала кличку «Бідося», а пригоди (щасливі і не дуже) супроводжували мене всю подорож))

Здоровий, але короткий сон, і ось ми вже у Празі. Це я зрозуміла читаючи біг-борди «Dobrý den, raní Praze». Ці слова дали зрозуміти нашим дупам, що треба вставати і йти назустріч пригодам. Тішуся, що пригод наші дупи не знайшли, але позитивні емоції вже від того, що ми в'їжджаємо до Праги нас переповнювали.

Варто зазначити, що нас кожного ранку водії будили Гімном України, ми всі чемно його співали, а потім спільно молились. В автобусі панувала досить затишна і домашня атмосфера. Українські пісні і колядки супроводжували нас цілу подорож, адже у нашому автобусі зібрались всі молоді, талановиті та яскраві особистості, які прагнули побачити багато нового і цікавого.

Сонячна і тепла погода, всі щасливі і ще не зморені пішли на екскурсію Прагою. Нам роздали мапи, і ми взяли курс на Празький Град. З перших кроків розуміємо, що це місто просто чудове.

В першу чергу я була вражена тим, що вулички у Празі вузькі (неначе у Венеції) і майже завжди криві. Це настільки гарно і таємничо, ти рідко бачиш, що буде далі 30 метрів, і завжди цікаво що там, так і кортить повернути туди, і туди, і туди, і всюди щось різне. Одним словом Прага - місто-сюрприз.

Празький Град являє собою архітектурну доміанту Праги. Всередину ведуть парадні ворота з Градчанської площі. Біля кожних воріт виставлена почесна варта, зміна вартових відбувається щогодини. Тут починалась Чеська держава, її історія щільно пов'язана з Градом.

Зайшовши у двір наші щелепи ледве не відпали, ми позадирали голови догори, щоб роздивитись головний чеський храм — Катедральний собор Святого Віта. Кажуть, що Чехія - серце Європи, Прага - серце Чехії, ну а Собор Святого Віта - серце Праги. Словами це не передати, це потрібно бачити. Він вражає вже тим, що будувався майже 600 років. Оглянувши і обфоткавши собор, ми

пішли на вихід, де щогодини міняється варта.

Біля воріт стоять нерухомо два дядька, в формі із рушницями, стоять вони і не рухаються протягом години. Їм не можна реагувати на будь-які збудники, чим і користуються некультурні туристи під час фоткання з ними. Ми не відрізнялись хорошими манерами і також пофотографувались коло них.

До зміни варті лишалось 10 хвилин, тому ми почекали, щоб побачити це дійство. Урочиста зміна варті Празького Града з передачею штандарта президента в супроводі франфарного оркестру проводиться щоденно о 12.00. Для загального розвитку - цікаво.

Побували й біля золотої вулички, яка нагадує казкове місце, де живуть гноми - тут причаїлись малесенькі будиночки, що притулились до стіни фортеці. Будиночки зовсім невеликі - до деяких дахів можна легко дотягнутись рукою, навіть не стаючи навшпиньки.

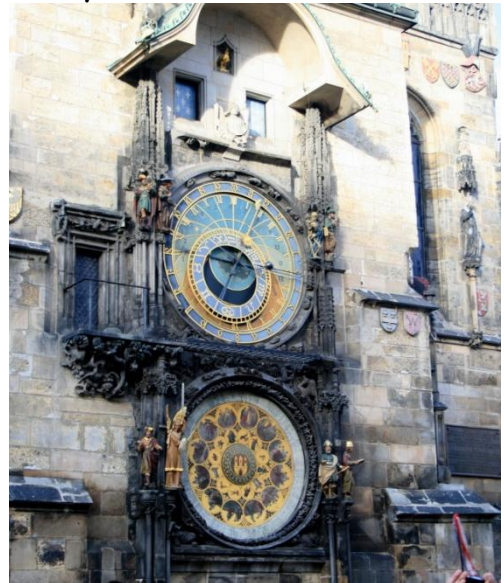
Потім ми попрямували на Карлів міст - найстаріший міст у Празі, найголовніший символ чеської столиці. Він з'єднує два береги Влтави, дві частини Праги — Старе Місто і Малу Страну. Коли ми вийшли на міст і побачили панораму Влтави, з корабличками, парком, старовинними будинками, соборами, і збоку дядько співав якусь чеську пісеньку, то це був настільки надзвичайний момент, що почуваєш себе як у фільмі.

Всі органи чуття відчували потрібні речі: очі бачили красу, вуха чули мелодію, до шкіри доторкався приємний теплий вітерець, ніс вдихав свіже річкове повітря... Ми там стояли б довго, але екскурсія тривала, тому довелось наздоганяти гіда, який повів нас на Старомістську площу.

Ця площа являється однією із найгарніших та найстаріших площ Праги, там колись перетинались торговельні шляхи, що з'єднували празькі міста. Найпомітніша принада Старомістської площі — годинник Orloj на вежі Старомістської ратуші. Це один із найвідоміших у цілому світі астрономічних годинників. Нині Орлой не лише показує час мешканцям столиці, а й приваблює

сотні й сотні туристів. Ми в цьому також переконались. Щогодини туристи завмирають перед Старомістською вежею, скеровуючи вгору свій погляд і об'єктиви камер, аби побачити та зафіксувати виставу, що вже п'ятсот років розігрують перед глядачами фігурки дванадцяти апостолів. А поки рухаються апостоли лунає півнячий спів та фігурка смерті дзвонить у свій дзвіночок.

Отже, після екскурсії ми дізнались, де можна перекусити, і вже врешті-решт спробувати того справжнього чеського пива. Нам порадили досить недорогий ресторанчик, в якому ми і повечеряли. Наїлись від пуза, і залили то розливним пивом "Kozel". Що я можу сказати: тепер пиво в Україні для мене не пиво, а так собі - лимонад.

По дорозі з ресторану знайшли міні-маркет "Tesco", троха прикупились і вїо шукати нових вражень. Вирішивши, що у нас купа вільного часу, ми пішли по магазинах і бутиках, захопились не

на жарт. Оскільки о 17 годині для українців була спланована Вечірня Служба Божа, ми з колежанками вирішили піти, але загубились. Блукали довкола Храму десь годину і, звісно ж, запізнились, прийшли в Церкву коли люди вже Отче наш співали.

Часу до поселення в готель залишалось багацько, тому ми присіли на лавочку в скверіку і смачно перекусили. Зразу розвіялись сумніви, чи варто було брати термос з чаєм.

Після перекуски пішли гуляти вечірньою Прагою. Сутінки над Прагою дуже чарівні. По прибутті в хостел ми прийняли гігієнічні процедури і пішли спатоньки. Сон був чудовим і мені снились всякі ровери...)

Зранку нас очікувало вмивання, чищення зубів, сніданок в хостелі. Треба зазначити, що в Європі сніданки різняться від наших українських - канапочки і чай чи кава максимум. Взявши валізи і маленькі тягарі на плечі, ми подякували рісепшиністам за гостину, повсідались в автобус і вирушили назустріч пригодам :))

Цікавий Мюнхен

Дорога до нового міста, яке чекало на нас, пролягала через Чехію та Німеччину. Мальовничі поля та красиві містечка, якісні автобани та хороша погода. Ми опинились в Мюнхені. Це одне із найдинамічніших і найцікавіших міст Німеччини. Тут кожен знайде заняття для душі - від відвідин цікавих музеїв і прогулянок містом до перегляду архітектурних споруд, а також до посиденьок в пивних ресторанчиках. Приїхавши у Мюнхен, варто забути, що ви в Німеччині, адже ви знаходитесь в Баварії.

У Мюнхені ми ознайомились із безліччю визначних пам'яток архітектури, таких як барочний палацово-парковий комплекс Німфенбург, який був літньою резиденцією баварських королів; палацом (резиденцією електора), побачили національний баварський одяг, почули про міські брами і багато інших цікавих споруд.

Тобували ми і біля Мюнхенської Фрауенкірхе - Собору Пресвятої Богородиці, який є найвищим у

Мюнхені (99 м.) і є символом міста.

«Баварія Мюнхен» - німецький футбольний клуб із Мюнхена, один із найвідоміших і найсильніших клубів Німеччини та світу. Бродячи вулицями міста я натрапила на Фан-шоп і просто не могла не сфоткатись біля нього.)

Раз в рік Мюнхен на три тижні стає світовою столицею хмільної веселості - в кінці вересня і на початку жовтня тут проходить свято пива Октоберфест. Ми дружньою компахою вирішили спробувати баварського пивка і їхніх славнозвісних сосисок.

Все було дуже смачно, але враховуючи той факт, що в Мюнхені кожен сотий мільйонер, це було не дешево.

Аж тоді ми зрозуміли що ще не купили магнітів. Це стало справою цілого вечора. Європа територія ліберальна, тому більшість людей мають всій чіткий графік роботи. О 20 годині вечора всі магазини і крамниці зачиняються, і як ти їх не проси - не продадуть нічого. Магнітів так і не купили, найбільше через це страждала Христина.

Дуже хотіли, але на жаль, не вистачило часу побувати у музеї BMW. У цьому музеї представлена експозиція автомобілів і мотоциклів за всю історію марки.

Зайшовши в Макдональдс (до речі їх в Європі дуууже багато) ми випили на дорогу кави, і залишили Мюнхен. На нас чекала виснажлива ніч в автобусі до Страсбурга.

Тезе у Страсбурзі

На світанку 28 грудня ми в'їхали в приймаюче місто. Наш центр реєстрації та розподілу знаходився біля зупинки Wacken, а саме в приміщенні Rhenus Sport.

Згідно зі статистикою, українців приїхало 1/8 від усіх інших національностей. Це досить великий відсоток, тому іноземці були приємно вражені. Те, що інші народи хвилюються за подальшу долю України стало видно одразу, адже частенько розпитували про політичну ситуацію в Україні, про Євромайдан і бажали перемоги в наших починаннях.

Оскільки більшість людей приїхали на таку прощу вперше, то пояснили що й до чого, розподілили нас на групи, дали карти в руки, проїзні картки і відправили нас на парафії. Цьогорічна організація була краща, набагато краща, ніж у попередньому році, все було чітко описано, їздили спеціальні рейси автобусів, в місті було багато волонтерів, тобто проблем із доїздом до парафій не

було жодних. Респект французам і німцям за їхню працю і відповідальність)) Чому французам і німцям? Зараз поясню...

Страсбург має досить цікаве розміщення. Це невелике французьке місто на кордоні з Німеччиною. Таке розташування вплинуло на архітектуру міста, вона поєднує в собі елементи як французької, так і німецької культури.

Наша зграйка, а саме 27 українців отримали маршрут до парафії OT 31. Подивившись на карті, зрозуміли - це не далеко від Wacken. Дочекавшись свого автобуса, ми попрямували у маленьке містечко під назвою Kehl.

Ми не здивувались, коли дізнались що це вже Німеччина. Про перетин кордону там і мови не йшлося - переїхавши через Європейський міст, який з'єднує Францію і Німеччину (відкрили його не так давно Ніколя Саркозі і Ангела Меркель) ми зрозуміли що так легко прогулятись із однієї країни в іншу мабуть не можна ніде.

Нас люб'язно зустріли на зупинці, провели до нашої церкви, де нас вже очікував Пастир. Пригостили гарячим

запашним чаєм та різними смачненькими печеньками, роздали адреси сімей та карти містечка, і ми на всіх парах попрямували знайомитися з нашими господарями.

Чотири юні українки (в тому числі і я) рушили вулицею Alte Zollstrable. Дощара лив як із відра, тому ми добряче промокли, і взагалі погода була не із найкращих. Біля загорожі на нас очікувала приємна жіночка років 70-ти, її ім'я я запам'ятала аж на четвертий день - Hildegard)

Жили вони разом із чоловіком, на вигляд він був суворим, але по очах видно - добряга. Розмістили нас на 2 і 3 поверхах їхнього будинку, кожен мав окрему кімнату. Прийом був по-домашньому теплий, і я одразу перестала сумувати з приводу мокрих черевиків. На жаль, німецькою мовою ми не володіли, а вони не знали англійської, тому про них дізнались ми не багато. Колись вони мали черепаху (але, як ми зрозуміли, вона померла), господар був садівником, тому просто на терасі була величезна оранжерея квітів, в якій ми таки

пофоткались.)))

Звісно ж, сидіти вдома ми не збирались, а, переодягнувшись, попрямували на зупинку. І вже через півгодини ми мандрували Страсбургом. Спершу мали намір отримати вечерю - не судилося, тільки промокли і вистоялись годину. Зустріли своїх, почали ділитись першими враженнями від поселення, одним словом - задоволені були всі.

Наступний день був недільним, ми, виспавшись на славу, пішли на Літургію у приймаючих церквах. Щоранку ми збиралися у парафіяльних церквах на ранкову спільну молитву та зустрічі у малих групах. Крім українців, на парафії були люди різних національностей: поляки, серби, італійці, литовці, іспанці та ін. Післяобідній час ми проводили у центрі міста та виставкових залах. Відбувалися різного роду семінари, де проходило обговорення питань духовної сфери, а також культурні і соціальні теми. Вечерю ми отримували у великому залі, там і харчувались, за бажанням, звісно.

Вечірня молитва також була невід'ємним елементом дня, на ній кожен міг проаналізувати свій день, подумати над потаємним та помолитися із іншими народами за мир у всьому світі.

І такий розклад у нас був кожного дня. Крім того, ми мали дуже багато вільного часу, тому відвідали безліч красивих місць і почерпнули нову інформацію. Описувати буду не все, а те що запам'ятала найбільше, отож поїхали...

Страсбург має важливе політичне значення в Європі, там знаходяться Європейський суд з прав людини, Рада Європи.

Та перше, що я хотіла оглянути - це Європарламент. Дуже гарна і масштабна будівля, над якою майорять багато прапорів різних країн.

На превеликий жаль, синьо-жовтий - ні!(((Коли ми фотографувались із нашим стягом біля цієї будівлі, до нас почали сходитись українці, і наш прапор став невід'ємним атрибутом для кожного фото, навіть французький папараці його зазняв на свій фотоапарат.)))

Недарма Страсбург вважають Різдвяною столицею Європи: в місті організовано відомі страсбурзькі ярмарки із солодощами

та святковими сувенірами, повсюди стоять чарівні ялинки та мерехтять вогні. У місті повною мірою панує різдвяна атмосфера. Побувавши на ярмарках, ми, звісно ж, купили Vin Chaud, в Україні відомий як

«глінтвейн». Солодкуватий присмак червоного вина мені сподобався ще й стаканчик розмальований під різдвяну тематику додому привезла.)))

Звісно ж, ми не могли не побувати біля Катедрального собору Нотр Дам, який являється найвідомішою архітектурною пам'яткою міста. Всередину так і не потрапили, величезні черги стали перепорою.

Прямуючи вуличками міста, я побачила багато брендівих магазинчиків, майже в кожен я заходила і не могла відірвати очей від шовкових блузок та стильних джинсів, від елегантних костюмів і хіпстерських светрів.)))

Прикупивши штанці та ще декілька речей виходжу з бутика ... і тут лунає пронизливий звук пищалки, всі оглядаються на мене. Думаю собі: «Зараз пов'яжуть!», але охоронці, провіривши чек, мене відпустили. Але в який би магазин я потім не заходила - апаратура спрацьовувала, як на злодія. Аж вдома ми зрозуміли, в чому справа: симпатичний продавець-хлопчина із необережності не відчепив магніт із штанів. Що ми тільки не робили, аби зняти ту штуку: колупали ножом, відривали та ледве зубами не гризли, але наші старання були марними. Аж вдома татові інструменти справились із цим завданням.

Маленька Франція - дуже красивий райончик Страсбурга, розміщений на березі одного із каналів. Це невеличка площа з вуличками, на яких знаходяться

традиційні німецькі «фахверкові» будиночки в стилі барокко.

Ми побачили багато-пребагато цікавих шедеврів архітектури, побачили, як європейці прикрашають свої оселі та помешкання на Різдвяні свята, ознайомились із їхніми традиціями

та культурою.

Про чарівність Страсбурга можна писати безкінечно, але я напишу одне: там живуть як доброзичливі люди, так і не дуже, в них також вирує життя, є падіння, є злети, вони ходять на роботу, в них ростуть діти, вони також помирають. Там також є бомжі, не думайте, що там ідеально. Всюди люди однакові! Але живуть вони краще, мають пристойні зарплати, якісні товари, хороші дороги без вибоїн, чистий і швидкий транспорт (великий і жирний плюс, нам про такий транспорт залишається тільки мріяти). Не можу дати чіткої відповіді, чому в нас не так, як у них, чи це влада винна чи ми самі - невідомо. Але доволі часто основною нашою проблемою стає принцип: «моя хата з краю»... Так, не буду порушувати цю тему,

опишу ще один момент нашої прощі «Фестиваль народів».

Настало 31 грудня, сніг я бачила лише у снах, тому новорічного настрою щось не було. Як справжні українці, напередодні ми провели репетицію щодо представлення України іншим країнам.

Вечері розпочалась нічна молитва за мир у світі, феєрверки, святкування, а потім - «Фестиваль народів» у приймаючій парадії. Зібрались місцеві жителі (наші господарі також прийшли), тому треба було показати Україну в повній красі і не впасти лицем у бруд. Сказати, що було гарно, це нічого не сказати - було захоплююче і казково.

Хлопці і дівчата у вишиванках одразу вирізнялись з поміж інших, і всі запитували: «Юкрейн?» Вийшовши на сцену, ми викликали шалені овації. Зазвучала колядка «Нова радість стала» у музичному супроводі (серед нас були як співаки, так і музиканти - пощастило). Український юнак засіяв глядачам на щастя і добро, після чого залом пройшлася чергова хвиля оплесків. На закінчення ми виконали пісню «Я піду в далекі гори» із нашим спеціальним «на-на-нанананана», слухачі одразу ж пішли в танок і дуже тішились. Потім танцювали танець «Качечку», було дуже радісно і весело. Інші країни також представляли свою культуру піснюю чи танцем, але такої організації і дружності не було ні в кого, і нам українцям цим треба гордитись!)) Ви думаю не забули, що я Бідося - впавши, я побила коліно і розірвала колготки, так і зустрічала Новий рік...Буває) Але єднання різних народів в церковній молитві та «Фестиваль націй» - це і є найкращим Новим роком.

Аааа, стоп, ще феєрверки! Вони там шалені і їх море, чесно, їх там купа і вони повсюди, шия заболіла дивитись ввєрх, а вони продовжували переливатись в небі кольорами веселки... Коли ми добрались додому, святкування не закінчилось, гріхом було не випити шампанського чи ще якогось міцнішого напитуку.

Аж 1 січня, прокинувшись, я зрозуміла, що це останній день у Страсбурзі, час пролетів так швидко наче ми там побули не 5 днів, а 5 годин. Це мене дуже розчулило. У нас був святковий обід в нашій сім'ї, ми обмінялись подарунками, і

на німецькій привітали їх із Новим роком та подякували за гостинність. Вийшло це трохи кострубато, адже текст нам написали українськими літерами. Німецька мова нелегка у вимові, тому було дуже смішно при моєму читанні цього тексту.

Попрощались, ми поїхали на пошуки нашого автобуса. Як тільки ми зустрілись всім автобусом, ностальгія за Страсбургом минула, всі дружньо і жваво почали розповідати про свої пригоди і враження.

Фантастичний Париж

Я розуміла що попереду місто моєї мрії, місто яке я за переказами мами хотіла відвідати ще з дитинства...Ми їхали в Париж!))

Мабуть, кожен мріє потрапити туди хоча б раз. Про Париж я читала багато, наприклад, що це чудове місто, яке є столицею Франції, та її головною визначною пам'яткою; що за романтичну атмосферу його прийнято називати «містом закоханих», що це місце, де народились парфуми і т. д. Але я навіть близько не уявляла масштабів цих описів... Париж - ПРЯКРАСНИЙ) навіть і подумати не могла, що він мені на стільки сподобається))

Перед в'їздом в цей мегаполіс ми зауважили багато сміття на обочинах дороги, це в деякій мірі розчарувало нас. Але ближче до центру ситуація змінилась, стало набагато чистіше і гарніше.

Ми вийшли з автобуса біля Оперу. Височезна споруда із колонами манила нас всередину, але так як на нас очікувала екскурсія, туди ми не пішли. До речі у Парижі налічується 48 театрів, тому просто не можна побувати в місті любові та кохання і не відвідати паризьку оперу чи театр.

Всі дружньо поплентались на фабрику «Fragonard Parfumeur», де виробляють парфуми.

Аромати дійсно варті уваги, пройти біля людини яка користується французькими духами - одне задоволення, та й вибір там шалений. Цікава екскурсія одразу ж далась взнаки, всі масово почали скуповувати парфуми, як собі, так і на подарунки.

Біля інфоцентру запаслись мапами, рюкзаки на спини і жваво помандрували ... знаєте куди? В

Лувр! Красота «неопісяна» - він величезний, просто гігантський, як і черги при вході в нього. І це не дивно, адже Лувр є найбільшим

світовим музеєм. Він наче магніт притягує до себе гостей із усього світу. По цьому музеєві можна ходити тижнями і не факт, що зі всім ознайомишся.

Погода була на славу: світило сонечко, невеличкий вітерець розвіював наше волосся, і ми, повні сил та енергії, пішли далі підкорювати Париж.

В столиці Франції цікаво на кожному кроці. Йдучи по вуличці, ти можеш натрапити на архітектурну споруду чи якийсь будинок сучасного мистецтва, може відбуватись якийсь фестиваль, ще далі можуть презентувати свої витвори вуличні художники...тобто життя там насичене і динамічне. Серед інших міст світу Париж відрізняють розкішні парки, неповторний стиль життя, і, звичайно ж, самі парижани, наділені загадковим шармом та витонченістю.

Думаю, що ви колись хоч краєм вуха чули про Квазімодо. Так от, Собор Паризької Богоматері (Нотр-Дам де Парі) тісно пов'язаний із образом цього героя. Великий письменник Віктор Гюго увіковічнив цей Собор, який і до сьогоднішнього дня зберіг свою витонченість і граціозність. Можна бродити по периметру і захоплюватись тим, наскільки геніальним може бути творіння рук і як тонко можна передати красу в камені, враховуючи що ця краса залишається непорушною протягом століть.

Ідучи набережною річки Сени, розумієш, що місто дуже добре розташоване, заблукати там практично неможливо. Майже усі визначні місця розміщені вздовж неї. Попереду щось виблискує ...Ой-ой-ой, та це ж золотий міст і він весь у

колодках. За легендою потрібно загадати бажання, повісити колодку, ключик викинути у воду - бажання обов'язково здійсниться.

Наступним мостом був міст Олександра III - він є одним із найпрекрасніших у місті. Перший його камінь заклад російський

імператор, у честь якого і був названий міст. Прикрашають його зображення німф та духів води. Чотири стовпи Моста Олександра прикрашають позолочені скульптури, які являють собою Науку, Мистецтво, Торгівлю та Промисловість. Загадково і дуже таємничо.)))

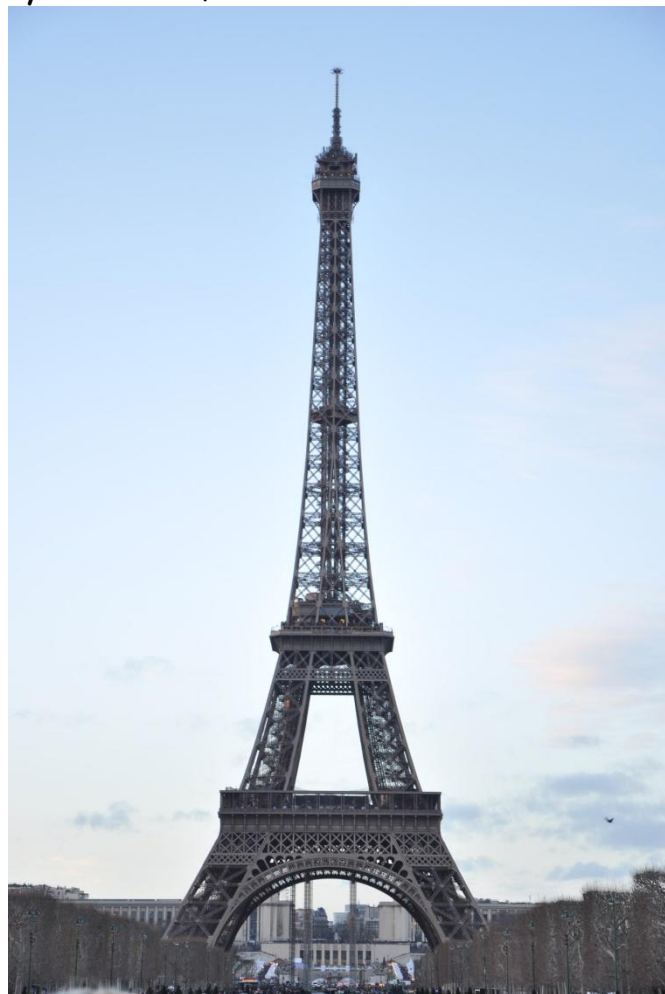
Елісейські поля - знаменита вулиця Парижа, де проходять різноманітні офіційні урочистості, манять вони до себе розкішшю вітрин, фешенебельними ресторанами і затишними кав'ярнями.

Попереду ми побачили Будинок інвалідів з Собором (там знаходиться гробниця Наполеона), Паризький університет Сорбонна (один із найбільших та популярних навчальних і наукових центрів світу), Триумфальну арку (перший камінь у її будівництво був закладений самим Наполеоном) і

ще багато цікавих і красивих споруд, до сих пір не знаємо їхніх назв.

Про що ж я не написала? Правильно, про Неї!

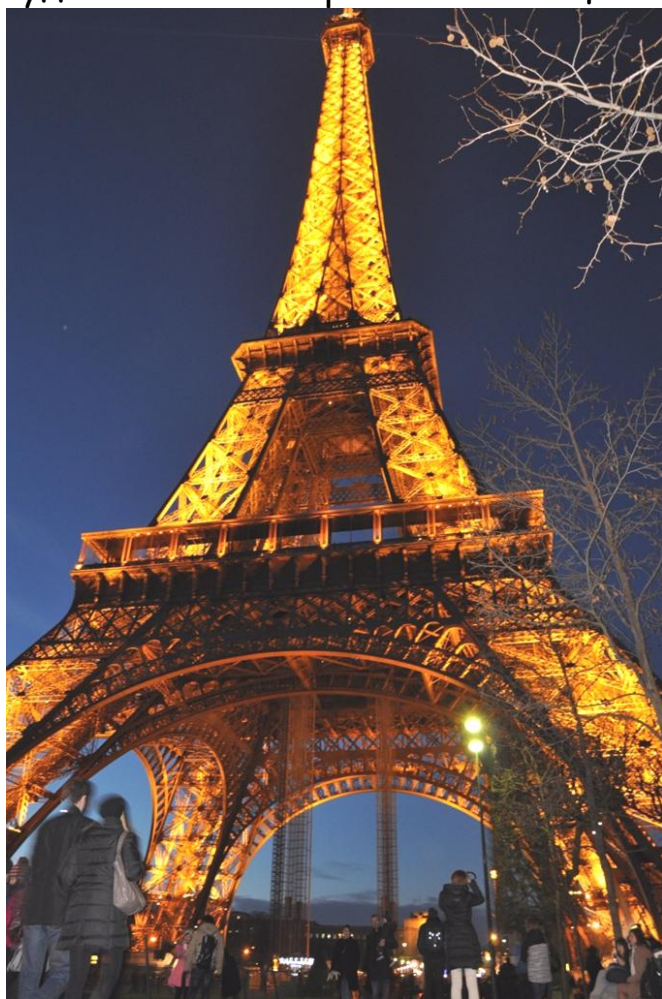
Символ Франції, який показує витончений смак французів і підкреслює їх любов до прекрасного - Ейфелева Вежа)) Сьогодні вона перетворилась на справжню Мекку для туристів, вражаючи своєю величчю і вдень, і при світлі нічних вогнів. Коли вперше її помітила серед будиночків, вона здалася мені

невеликою залізною штукенцією, яка зовсім близько. Думаю собі: «Та вона ж на відстані простягнутої руки!» Ага, де там, йти до неї довелося ще 4 години. Ну, тепер ви уявили її масштаб.

Побудована вона була до
всесвітньої Виставки 1889 року, а
висота її становить 320 м. Вежа має
три рівні на які можна підніматись
як ліфтом, так і ногами (крім
оглядових майданчиків, там
розташувались ще й шикарні
ресторани), зупиняє одне-однісіньке
- черги, довгезелізні черги =(Я
ненавиджу щось чекати, тому ми з
подругами пішли на ярмарки, які
розташовані довкола знаменитої
Вежі. Всюди афро-американці
продають брелки і магніти, ну як не
купити, треба ж...)))

Фотографуватись біля такої
краси можна довго, та хоч цілий
день, і там вічно купа людей. Коли
почало сутеніти, всякі сумніви про
буденність Вежі розвіялись вщент.

Вона спалахнула яскравими
кольорами, вони так гарно
мерехтіли, мені аж подих
перехопило. Я ніколи ще не бачила
такого.)))

Важко було розлучатись із
Ейфелевим витвором, але прийшов
час йти до кораблика. Як завжди
буває із бідосиним везінням на
кораблик ми добігали зі швидкістю
юнкерса. А все тому, що нам мало
було фоток. Ми таки вмовили
персонал впустити нас на палубу, і,
відчаливши від берега, попливли....

Сена також являється центром
туристичних розваг, оскільки
кораблики курсують щогодини, а
зацікавлені подорожуючі все
роздивляються і фотографують. Ми
також мали таку можливість.
Ввечері, пливучи Сеною протягом
години і милуючись нічними
вогнями, я була твердо переконана,
що Париж - надзвичайно красиве
місто, історія якого почалась більше
ніж 2000 років тому. Але не варто
думати, що місто дихає тільки
старовиною і милує погляд лише
живописними природними
пейзажами. Там є все, про що
тільки може мріяти турист -

романтика, пригоди, розваги, можливість пошопитись, адже Париж диктує моду всій земній кулі.

В Парижі існує немало ресторанів і магазинів, де продають французький шоколад. Можна скуштувати і шоколадні трубочки, шоколадні цукерки з білим трюфелем чи, наприклад, шоколадку з імбиром. Скажу вам одне: французи добре постарались, щоб створити найнеповторніший шоколад у світі.

Красоту і чарівність цього романтичного міста важко переоцінити. Париж - це місто-мрія, в яке просто неможливо не закохатись. З першої хвилини перебування воно зачаровує, а спогади про нього залишаються на все життя. Одним словом, Париж - це казка, яка надихає жити, творити та любити! Є величезна кількість носіїв, здатних відобразити пам'ятки Парижа: фото, відео, полотно, але, повірте, надійніше за все вони зберуться у ваших приємних спогадах і у вашому серці, як Париж підкорив раз і назавжди...)

Незрівнянний Берлін

Ще при виборі маршруту, побачивши в програмі Берлін - втішилась. Адже це столиця Німеччини, місто з цікавою історією. І кінцевим пунктом нашої подорожі став саме - Берлін. Це третє місто за популярністю після Парижа і Лондона, куди охоче їдуть люди з усього світу. І не дивно! Берлін володіє особливою, притаманною лише йому аурую.

Перше враження, яке на мене справив Берлін - готичне, сіре, похмуре місто, але як тільки сонце вийшло із-за хмар, він на очах перетворився в яскравий, стильний і динамічний мегаполіс.

В районі Zoo мене одразу потішили магазинчики з одягом... Тому, якщо ви любитель(ка) пройтися по магазинах і, набравши купу всякої всячини, повернутися додому з піднесеним настроєм, то напевно ви є прихильником(цею) шоппінгу. В одній з най-най столиць, головному місті Німеччини шоппінг виявиться справжнім святом. Одним

словом грошенята потринькала, та й подарунків накупила.)

Наші шлунки дали про себе знати, і ми зрозуміли, що треба перекусити. Зайшовши в перше-ліпше кафе, ми вирішили не заморочуватись із вибором страви - банальна, але смачна піца, і ми, ситі та щасливі пішли мандрувати Берліном.

Цікавим у місті є те, що мешканці просто обожнюють кататися на велосипедах. Взагалі, за кількістю велосипедів Берлін дасть фору будь-якому європейському місту, це найпопулярніший засіб пересування місцевих жителів.

У нас була можливість покататися автобусом-екскурсоводом. Автобус зупинявся, і у нас був час зробити фото на пам'ять біля визначних місць.

Дуже сподобались Брандебурзькі ворота, які являються головним символом Німеччини,

Рейхстаг - відоме історичне місце, посольства різних країн світу, знаменита площа Олександр Платц (посередині якої височить красуня-телевежа). Вулиця Унтер ден Ліндер також дуже гарна, там розміщені різні кафешки, магазини і великі банки, а в очі кидається абсолютно унікальне змішання класичного стилю старовинних особняків і будівель з скла і бетону.

Думаю про поділ Берліна у 1945 вам відомо. У 1961 почала зводиться Берлінська стіна між Західною і Східною частиною міста. Вже 1989 вона була зламана, і лише невелика її частина протяжністю півтора кілометра нагадує про той час. Стіна покрита графіті, до цього

приклались художники із усього світу, на ці написи приїжджають подивись і почерпнути натхнення творчі люди. До слова, існує різниця між Західним і Східним Берліном, навіть колір будинків відрізняється дуже сильно.

На Музейному острові ми так і не були, а жаль, адже це комплекс знаменитих берлінських музеїв, і там знаходяться великі твори мистецтва.

Ось такий він, Берлін! Вразив і зацікавив з першого погляду та подарував незабутні враження. Одним словом - різний...

А наш автобусик на всіх парах помчався до готелю, який був заброньований на території Польщі. Приїхали ми туди пізно вночі. Готель був дуже гарний: у сільському стилі, із дерева зроблені різні аплікації, м'які та зручні ліжечка... Помившись, ми позасинали немов немовлята.

А прокинувшись зранку, довелось пакувати торби, і це стало справжнім випробуванням на витривалість: всі речі ніяк не влазили у мою тендітну валізу. Вихід був один - сівши на

чґмодани, спільними зусиллями ми позасували замки. Нічого дивного, справжній український народ - все везе додому.)))))

Тобули у Європі, надивились на їхнє життя, але все хороше має здатність закінчуватися, та й додому їхати хотілось...Ностальгія) Кожного разу, покидаючи домівку, вирушаємо за новими враженнями. Поездка закінчується швидко, і ми знову повертаємось додому. Повернення завжди приносить радість, адже, ступивши на поріг, з полегшенням видихаємо і промовляємо слова: «Нарешті я вдома». Ці слова доводять, що «Всюди добре, а вдома найкраще». А все тому, що на нас тут чекали: Свята вечера, Різдвяні свята, запашна кутя і пампушки, ну і звісно ж, наші рідні.

P.S. Дякую Богу, що мені випала можливість познайомитись і провести цей незабутній час з такими хорошими людьми. І вам всім дякую за чудову компанію, веселий настрій та купу приємних вражень. Висловлюю вдячність братам спільноти Тезе та організаторам зустрічі, успіхів вам у всіх починаннях! Наступного року зимове Тезе відбудуватиметься у Празі, зустрінемося, па-па.

ЗМІСТ:

Щастя без кордонів
Чарівна Прага
Цікавий Мюнхен
Тезе у Страсбурзі
Фантастичний Париж
Незрівнянний Берлін

Зустріч Тезе у Страсбурзі

28 | 12 | 2013 - 01 | 01 | 2014

*Автор - Антоніна КОВАЛІВ
Редактор - Ольга ІВАНЮК
Комп'ютерна верстка - Антоніна КОВАЛІВ
Світлини - Руслан ІВАНОВ,
Антоніна КОВАЛІВ,
Ігор ГРИНЧУК,
Анна РИХЛІЦЬКА,
Володимир ПАСТУШАК*